

LBRIS

Alexandru Popescu

Widow
books

Montana

Roman

Editura ARC

CUPRINS

1	7
2	24
3	41
4	57
5	71
6	86
7	102
8	117
9	150
10	166
11	185
12	209
Epilog	226

*Niciunul dintre personajele acestei cărți
nu reprezintă vreo persoană reală.*

A.P.

. 1 .

Am tresărit. Cred că am auzit un urlat. Acesta mă trezi dintr-un vis care-mi sfâșia pacea șubredă deja de câteva luni. Sângele mi-a înghețat în vine când am văzut că lumea sări din scaune și mă fixă cu priviri confuze. „Dumnezeule! Ce a fost asta?!”, mi-a aruncat cineva cu voce metalică. Era pasagera de pe scaunul din față. Pernuța de călătorie, de un alb imaculat, care-i înconjura gâtul, se răsuci și semăna acum cu o freză purtată de nobileme prin epoca Renașterii. Ochii ei, de un albastru opac, m-au fixat cu nedumerire. „Păi, ce să fie...?”, am zis cu o privire fugară. Am ridicat din umeri, simțind cum mi se aprinde fața. Cineva din spate a săgetat o înjurătură, care se împlântă în speteaza scaunului meu. Abia atunci am realizat, oripilat, că, de fapt, eu eram cel care a urlat. Era un mod regretabil prin care se putea manifesta un coșmar. Mai ales că mă aflam într-un avion plin cu pasageri, la mii de metri altitudine.

Nick și-a smuls căștile din urechi și mă privea cu un zâmbet larg pe față și cu fruntea încruntată, de parcă mă pișasem în pantaloni. M-am ridicat din scaun. Am murmurat câteva scuze și m-am prăbușit înapoi, observând cum îmi tremură mâinile. Mă sufocam. Am declanșat un jet de aer rece de pe panoul de deasupra capului. Peste o

clipă veni însoțitoarea de bord, cu ochii gata să-i sară din orbite și cu un zâmbet vădit forțat. „Ce ați pățit? Sunteți în regulă?”, m-a întrebat fetișcana simpatică. I-am spus ceva incoerent, asigurându-o, prin gesturi, că eram în regulă. Am găsit chiar politețea să schițez un zâmbet. „Să vă aduc un pahar de apă?”, încercă ea să-mi poarte de grijă. Am refuzat. Ea s-a înclinat puțin spre mine, cu tot cu avionul ticsit de pasageri, lăsându-l pe Nick să-i admire conturul sânilor și adierea parfumului dulce. „Încercați să rămâneți treaz până la aterizare. Mai avem doar 35 de minute”, îmi șopti însoțitoarea de bord. „Promit! Promit să stau copăcel!”, am zis grăbit. Peste o clipă, o urmăream cum dispăre în penumbra culoarului îngust al cabinei. „Copăcel?”, m-a întrebat Nick, cu o privire cumva ironică. Am dat din mână a lehamite, însă cameramanul insistă, cu ochii strălucind de curiozitate. „Când eram foarte mic, tata mă ținea de tălpi, în palma lui aspră, și-mi ordona să stau *copăcel*, adică drept. Mama crede că așa am învățat să merg mai devreme decât alți copii de vârsta mea.” Nick a aprobat scurt din cap cu un „hm” îngândurat. Nu a mai întrebat nimic după asta. Își puse căștile wireless în urechi. Puteam distinge vag ritmuri de *Drum and bass*. *Ritmuri tocmai bune ca să-ți provoace vomă*, mi-am spus în sinea mea.

Cred că mi-a luat vreo trei secunde să golesc sticla de *Fanta*, pe care o țineam în buzunarul spetezei din față. Era tocmai momentul să testez și noile gume de mestecat contra stresului. Cel puțin asta se zicea în descriere, când le comandasem pe *Amazon*. Am aruncat trei bumbi

transparenți în gură, în loc de doi, cât recomanda prospectul. I-am dat un ghiont lui Nick. Acesta își smulse o cască din ureche și mă fixă, vădit deranjat. „Ce naiba am strigat?”, am întrebat. „Nu sunt prea sigur”, a spus Nick pe un ton indiferent. „Eu dormeam, să știi. Noi, cameramanii, lucrăm mai mult decât voi. Muncim în sudoarea frunții, la propriu. Dar... dreptatea-i la fundul mării, mai ales când văd că ți-ai luat loc la geam. Tot ce am auzit era un urlat și poate un cuvânt din două silabe. Cam atât. Ai coșmaruri?”, a întrebat cameramanul cu păr cârlionțat, mult prea stufos ca să-l lase netuns. Am mințit că nu-mi aminteam cu exactitate. În următoarea clipă m-am întors spre geamul puțin aburit. Nu vedeam decât aripa masivă și lumina intermitentă de navigație, care parcă fotografia norii deși de deasupra Londrei. Avionul se lăsă pe partea dreaptă cu o grație înfiorătoare. Cred că făcea deja al treilea cerc, în așteptarea manevrei de aterizare. Cu ochii închiși, am început să număr o sută de oi de pe un imaș imaginar. Tehnica asta îmi temperase stările de panică de zeci de ori. Baciul moldovean din mine număra încet și își imagina aspectul și mirosul fiecărui animal. Numărătoarea însă mi-a fost întreruptă, pe alocuri, cu scene din coșmarul de mai devreme. Dacă aveam un dram de talent pentru desen, cred că aș fi reușit să pictez, în cele mai mici detalii, imaginile terifiante și, totodată, atât de dragi. *Poate o rog pe Eva să-mi picteze. Mi-a fost atunci alături*, am spus ca pentru sine.

Unele aventuri din copilărie mă tot urmăreau fără vreun sens sau vreo logică. Căderea oribilă de pe zid, ex-

cesul de sânge, lacrimile și urletele mele, însoțite de un miros ascuțit de păcură, marcau fiecare dintre aceste vise lungi și chinuitoare. Cel mai ciudat lucru este că, în acea zi, nici nu trăisem șocul căderii cu aceeași intensitate cu care mi se întâmplă acum, când mă trezesc oripilat în mijlocul nopții, într-o stare jalnică de disperare, iar cicatricea care-mi brăzdează piciorul drept pulsează spasmodic. Aceleași dureri le simt și treaz, în zilele cu ploaie. Mama îmi tot zicea că ar trebui să vin mai des pe acasă. Zicea că mă doare cicatricea pentru că s-au adunat prea multe doruri. Tot mama mă avertiza, când eram mic, că rana îmi va da de știre la bătrânețe. Să fi îmbătrânit oare la 32 de ani? Totuși cred că cel mai mult suferă Claire. Văd și acum momentele în care tresare-n toiul nopții, alături de mine, cu o sincronizare paralizantă. Ne holbăm unul la altul câteva clipe. O îmbrățișez. Îmi cer iertare și ne culcăm. Și tot așa, noapte după noapte.

Cincizeci și șapte, îmi auzii vocea murmurând. Oița imaginară mi-a behăit ceva în bezna de sub pleoape, tunșă recent și mirosind a brânză cu ceapă verde. A urmat o piuitură seacă, reală deja. Am deschis ochii. Semnalele de cuplare a centurilor de siguranță erau aprinse, iar comandantul aeronavei anunța temperatura de la sol. *Opt grade Celsius și fără precipitații pe Aeroportul Londra Gatwick*, se auzi vocea acestuia din difuzoarele minuscule. Glasul pilotului suna mai degrabă a scuipat în microfon, de parcă știa că pasagerii, oricum, îi vor ignora mesajul. Luminile infinite ale Londrei licăreau printre norii deja rari. Am pipăit cu picioarele geanta de sub sca-

un, unde se odihnea laptopul de serviciu. Îmi era frică să nu dispară cumva fișierele video de pe hard disk. Orice le putea afecta, credeam eu în acel moment: turbulența, radiația sau poate chiar gândurile mele deocheate. Frica era totuși parțial justificată. Conținutul de pe hard disk trebuia să se transforme într-un interviu exclusiv, difuzat pe canalul nostru TV.

Am făcut sute de interviuri și reportaje de când începusem să-mi rod pantalonii pentru KSETV. Niciodată însă nu am avut șansa să pun întrebări unei personalități de asemenea anvergură. Cel puțin, asta îmi spuse Jane. Cică, insul e o personalitate de anvergură. Scandalul din familia Excelenței Sale se răspândise cu viteza luminii în presa britanică. Lumea a scris tot soiul de presupuneri și speculații pe internet. Poate, nu s-ar fi trăncănit atâta dacă Ducele era un simplu membru al familiei regale. Dar, la câte legături și la câtă influență are asupra elitei britanice, și nu doar, mi se pare parțial justificat aplombul unora. Ducele a fost incredibil de relaxat și demonstra o luciditate uluitoare, în ciuda vârstei înaintate și a presiunii mediatice din acele zile.

Filmarea de la Edinburgh a fost una neanunțată și mă prinse foarte prost documentat. Or, acesta e un alt coșmar al oricărui jurnalist. Eram departe de a pricepe motivele care l-au determinat pe bătrân să vorbească exclusiv unui post TV local. Ceva mai târziu însă, Jane îmi va spune că Ducele are o relație cumva specială cu administrația KSETV. „Rămân încrezător că veți trata subiectul cu maximă prudență”, mi-a spus Ducele, după

ce oprisem camerele. Încercam să-i scot lavaliera de sub cămașă, când mă întrebă pe un ton parcă prietenos: „De unde aveți accentul acesta drăguț?”. I-am dat denumirea țării din care mă trag. Ducele m-a fixat preț de câteva clipe, apoi a zâmbit și a spus: „Drăguț, foarte drăguț”. Mă gândeam să-l contrazic și să-i spun că nu e nimic drăguț acolo, dar nu mai aveam timp.

Cu șase ore mai devreme, țin minte și acum, eram în redacția din Maidstone și scriam textul unui reportaj despre lărgirea autostrăzii M20, pe porțiunea din preajma portului Dover. Îl văzui pe șef cum se apropie de mine, trântindu-se pe colțul mesei. Mă cam scoate din sărite obiceiul ăsta al lui. Pentru o clipă păru furat de gânduri, privind spre una dintre ferestrele imense din încăpere. Mă fixă cu ochii lui puțin înfundați în orbite și declanșă un țcănit cu colțul a ceva din plastic peste ecranul telefonului personal. „Urăsc să-ți întrerup munca, dar trebuie să ne salvezi”, a spus șeful cu o expresie de falsă consolare. Era prima dată când îmi vorbea cu o față teribil de serioasă, or, asta nu prevestea nimic bun. „Ai avion la Edinburgh peste trei ore și jumătate. Nick merge cu tine. Vezi? Îți dau un operator de nădejde. O să luați cu voi două camere și lumini suplimentare. Toate detaliile le primești în drum spre aeroport”, îmi zise șeful, fără să înceteze țcănitura de pe ecranul iPhone-ului gigantic. Își strânse buzele într-un zâmbet de compasiune și mă întrebă dacă sunt OK. Am aprobat scurt din cap. Îmi mai spuse că, la acel moment, eram unicul reporter la îndemână. „Colegele tale filmează acum prin Canter-

bury și Folkestone. Alte două fete sunt bolnave”, zise șeful pe un ton domol, în timp ce îmi strecuram laptopul în geantă. Directorul televiziunii sări de pe masă cu un gest athletic și se făcu nevăzut în biroul lui din sticlă fumurie. Am înjurat atunci în sinea mea, fiindcă detestam să las baltă subiectele aflate în lucru. În plus, era aproape miezul zilei când am ieșit din redacție, or, asta însemna să revin din Edinburgh cu noaptea-n cap. I-am scris lui Claire un mesaj scurt, anunțând-o că tocmai ne-au fost ruinate planurile. Conveniserăm mai devreme să facem o plimbare prin Mote Park, să mai înghițim niște aer tomatic. Replica lui Claire a venit imediat: :(

Eram în drum spre aeroport când șeful m-a anunțat pe WhatsApp pe cine anume urma să intervievez. Ora și locația erau deja convenite, iar mie nu-mi rămânea decât să studiez întrebările și să par important. Mă încercă un soi de teamă că voi greși ceva la formulele de adresare, știind cât de scrupuloși și sensibili sunt membrii familiei regale în acest sens. Întrebările din lista lungă începeau cu o curtoazie și politețe copleșitoare. Mă pufni râsul citindu-le și-mi imaginam cum ar fi să întrebuițez unele dintre acele expresii prin locurile de unde mă trag: „Luminăția Voastră, fiți atât de amabil și goliți-vă paharul cu rachiu, pentru că așteaptă și alți gentlemeni bețivani să fie serviți”.

Când aterizasem pe aeroportul din Edinburgh, vremea părea mai frumoasă decât cea din Londra. Cerul senin și soarele puternic îmi dădură peste cap stereotipurile că în Scoția ar fi veșnic sumbru și ploios. Interviu

cu Ducele dură doar optsprezece minute și mă întrebam de ce naiba nu l-am înregistrat pe Skype, sau prin orice alte mijloace tehnice, fără să pierdem timpul pe drumuri. Totul însă părea logic, dacă mă gândesc la unele rânduri din CV-ul public al șefului: fost regizor de telenovele și spoturi publicitare, Steve Wilkinson a fost mereu omul care cere imagine de calitate, unghiuri, lumini și sunet excepțional. Doamne, când mă gândesc câte reportaje bune au pierit prin arhivele noastre fără să fie publicate! Mi se face părul măciucă. Îl tot vedeai pe Steve în camera de montaj înjurând că un cutare cadru nu are sunet ca lumea sau că fața vreunui ins stă prea mult în umbră.

Eu și Nick am urcat grăbiți în taxi, cu senzația lucrului bine făcut. Cursa retur spre Londra urma să decoleze în mai puțin de o oră. Fugeam ca apucații prin culoarele încâlcite din terminalul aeroportului. Râdeam în hohote, încercând să nu mă sufoc. Îmi imaginam că sunt din nou cu puștani mei de la bază, triumfător și puțin cherchelit. Poarta de îmbarcare tocmai se închidea când Nick urlă spre asistenți, gesticulând cu mâinile transpirate. Asistenții ne-au lăsat să intrăm, deși cu niște fețe înăcrite. Dar asta conta mai puțin atunci.

Ajunsei la a 92-a oiță imaginară, când avionul nostru a aterizat pe aeroportul din Londra. De data aceasta, numărătoarea îmi făcu mai mult rău decât bine. Cifra 92 mi s-a asociat cu niște evenimente sângeroase, imposibil de uitat. Era anul războiului de pe Nistru. Am ieșit cu Nick în noaptea imensă, ticsită de lumini țipătoare. Simțeam, fără să mă uit la ceas, că ora era târzie. Camerele și trepie-

dele îmi părură aproape imposibil de dus. Aveam dureri în picioare și vertebre. Mașina de serviciu ne aștepta, rece, în parcare supraetajată de lângă aeroport.

Nick începu să înjure cumplit, în timp ce conducea pe M26. Ura cu toată forța să fie la volan noaptea, sub torenții de ploaie. Plafonul Vauxhall-ului hodorogea nebu-nește sub stropii mari. Nick dădu muzica mai tare. *Black Sabbath* se armoniza perfect cu atmosfera ostilă de afară. „Montezi deja?”, m-a întrebat ironic cameramanul. Am dat din cap. Era una dintre miile de glumițe din jargonul breslei. Într-adevăr, interviul era aproape montat în capul meu surescitat, deși, eram sigur, varianta lui finală urma să arate altfel.

Telefonul începu să vibreze. Eram puțin surprins să văd numele șefului afișat pe ecran. M-aș fi așteptat să-i aud glasul dimineața, dar nicidecum aproape de miezul nopții. „Sunteți în regulă?”, întreabă el. Vocea din telefon mi se păru cumva robotizată. O găseam, în acel moment, aproape identică cu glasul ghidului de pe *Google Maps*. L-am anunțat pe Steve Wilkinson că eram în regulă și că urma să ajungem în Maidstone în scurt timp. A urmat o pauză de câteva secunde. Mă pregăteam să aud ceva de genul: „Peste 200 de picioare, virați la stânga”. Am greșit însă. „Uite... A intervenit ceva. Credeam că avem timp să lucrăm materialul liniștiți, dar... dar trebuie să grăbim lucrurile. E absolut imperativ să difuzăm interviul mâine dimineața, la buletinul de la ora șapte. Drăcie... E pe masa din sufragerie, dragă!”, urlă șeful, apoi relună. „Îi vorbeam soției. Pardon. Deci tocmai am aflat că Ducele

LIBRIS We know books

va avea mâine o intervenție în direct, ca reacție la speculațiile din presă. Purtătorul lui de cuvânt a refuzat să-mi spună motivul acestei acțiuni urgente. Briefingul e anunțat pentru ora nouă. Trebuie să difuzăm interviul până atunci. În caz contrar, pierdem exclusivitatea și, practic, ați fost degeaba la Edinburgh. Încearcă să comprimi materialul la cel mult patru minute. Îți dau mâine liber, dacă te încălzește asta cumva.” I-am răspuns aprobator și am închis. Am înjurat rusește, fără să-i traduc lui Nick. Două, trei sudălmii în limba lui Cehov erau tocmai bune ca să-mi detensioneze creierul. Mă holbam ca prostul în ecranul negru al telefonului și îmi imaginam cum dau buzna în dormitorul șefului și-i distrug toate bunurile cu o bătă de baseball. Între timp, el și soția sa mă urmăresc îngroziți și neputincioși. Nici nu mai avea rost să-i scriu lui Claire care, eram sigur, dormea adânc pe partea ei a patului. O zi liberă neplanificată era totuși o treabă formidabilă. Aveam șansa să compensez, cumva, plimbarea ratată din parc. Mi-a venit ideea să-i propun lui Claire să mergem la Hastings. Știam acolo un restaurant bun, cu vedere la mare. Ce putea fi mai fermecător? „Probabil, o zi întreagă de amor!”, răspunsei în sinea mea.

M-a trezit din starea de transă zbieratul lui Nick. „Nu! Nu! Nu!”, țipa acesta agitat. Am urlat și eu instincțiv. Nu am mai apucat să-l întreb ce-a dat peste el. Simțeam cum Vauxhall-ul trage ușor spre dreapta. Nick a încercat să recupereze ținuta de drum a mașinii, dar fără succes. În următoarea clipă coti ușor pe banda de urgență, opri și activă luminile de avarie. Își puse gluga pe cap